

LIMBO

Egon slår øjnene op. Misser mod en ubestemmelig grå masse, der dog ikke forsvinder, uanset, hvor hårdt han blinker. Han sætter sig op, mærker koldt og fugtigt græs under sine håndflader.

Hvad sker der? Hvor er jeg?

Han når knap nok at tænke tanken til ende, før han husker, hvad der skete, og knurrer vredt.

Pisse-lorte-røv-fuck. Det ækle spøgelse fik ram på ham. Han griber sig til brystet lige ved hjertet. Det var her, lynet ramte ham. Men han kan ikke mærke noget. Han kigger ned og gisper. Hans krop flimrer. Som et hologram i en dårlig sci-fi-film.

Han ser sig om igen og bider sammen. Nå, så det er sådan, det er at være i Limbo. Stedet mellem de levendes og de dødes verden, hvor spøgelserne bor. Stedet, han skal være kortest tid muligt. Hvem pokker gider blive hængende her? Ikke ham i hvert fald. Han skal væk herfra i en fart. Den velkendte følelse af adrenalin iblandet et skvæt frygt griber

ham, og han tager sig til panden, forventer at sveden springer frem, som den plejer at gøre. Men det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre mere.

Alligevel springer han op, han skal ikke nyde noget af at møde nogle spøgelser. Det er ikke ligefrem her i Limbo, han har den største fanklub. Selvom han burde have det.

Spøgelser hører ikke hjemme i Limbo. De skal videre. Punktum, basta. Så ... han må hellere se at komme af sted. Han skal bare lige finde porten til Efterlivet ... Den må være et sted.

Hvad der føles som flere timer senere, vakler Egon stadig blindt af sted i den tykke grødagtige tåge. Han gyser og famler sig vej frem, mens han mumler frustreret for sig selv.

”Uf, hvor jeg dog hader tåge. Det er jo ikke til at finde vej!”

Med ét høres fnisen og hviskende stemmer.

Egon farer sammen. ”Hallo? Kan I hjælpe mig? Jeg tror, jeg er faret vild.” Han fornemmer mere end ser, at en arm pludselig stikker ud af tågen og rører ham. Men da han vender sig, er der intet at se.

I det samme lyder der en skadefro kvindestemme. ”Næ, en frisk sjæl til flokken.”

Egon stivner og udstøder en halvkvalt lyd, da han med ét mærker en skikkelse stå lige bag sig. Han hører en underlig lyd, som om nogen snuser ind, og han mærker et iskoldt pust i nakken. Sig mig, er der nogen, der snuser til ham? Han hvinner og slår om sig.

Det eneste, han rammer, er tåge.

”Han lugter af fortvivlelse og fortrydelse,” siger en dyb mandestemme spottende.

Der lyder en fnisen igen.

Egon snurrer rundt. Han kan ikke se andet end den forbandede tåge. Men han kan fornemme dem derinde. Spøgelserne. De er lige der. Tæt på. Og de er mange. Han synker en klump, men retter sig så op.

For pokker, han er spøgelsesjægeren. Den største nogensinde! Bortset altså lige fra mater og pater Gejster. De allerførste og største spøgelsesjægere i verden.

Han knytter næverne og brøler: ”Hold så op med at drille! Vis jer, eller vig bort.” Resolut griber han ud efter sit toolbælte.

Men han panikker, da han opdager, at det er væk.

”Han tror stadig, han er spøgelsesjæger!” fniser kvinden.

”Men han er en af os nu!” gnægger manden.

”Vel er jeg ej!” brøler Egon, men hans stemme knækker lidt.

Der lyder latter nu, og så mærker Egon et ondskabsfuldt puf. Og endnu et. Og et tredje ... fjerde ... femte ... Spøgelseshænder puffer ham af sted. Han snubler. Tågen viger, og en gravhøj fra oldtiden kommer til syne. En buet indgang af kampesten og en smedejernslåge markerer indgangen til højen.

Egon udstøder et klynk af lettelse. ”Gejstermausoleet. Endelig. Det må være porten. Så er tiden inde til ...” Han synker en klump og skælver lidt, ”... at krydse over!” Så tager han en dyb indånding. ”Farveller, auf wiedersehen, au revoir, see you never ever, ækle spøgelser.” Han skyder brystet frem, går rask hen til lågen og tager fat i håndtaget og trykker det ned.

Lågen er låst.